PRACE
TOWARZYSTWA PRAWNICZEGO
W WARSZAWIE

ROK 1933

TOWARZYSTWO PRAWNICZE W WARSZAWIE

WARSZAWA 1934 ROK

PRACE TOWARZYSTWA PRAWNICZEGO W WARSZAWIE

ROK 1933

TOWARZYSTWO PRAWNICZE W WARSZAWIE
WARSZAWA 1934 ROK

Drukarnia Rolnicza, Warszawa, Złota 24.

RADA.

I. W roku sprawozdawczym Rada odbyła 5 posiedzeń, poświęconych poza sprawami administracyjnemi, rozważeniu szeregu zagadnień organizacyjnych.

II. Powołano: a) komisję słownictwa prawniczego, w której skład weszli: pp. Z. Blenau, St. Bukowiecki, J. Glass, K. Lutostański, J. Namitkiewicz, B. Pohorecki, J. Siemieński i M. Waśkowski i b) komisję ujednostajnienia skrótów prawniczych, w której skład weszli: pp. W. Dbałowski, A. Dubieński, St. Hilbricht i St. Śliwiński.

III. Przyjęto w poczet członków Towarzystwa 5 osób, — wykreślono 19.

IV. Wzorem lat ubiegłych w roku sprawozdawczym Rada udzielała bezpłatnie lokalu: 1) na posiedzenia redakcji „Orzecznictwa Sądów Polskich", 2) na referaty Towarzystwa Prawa Międzynarodowego, 3) na posiedzenia „Towarzystwa Kryminologicznego". Pozatem w lokalu Rady odbywały się wykłady seminaryjne dla aplikantów adwokackich, urządzane przez Radę Adwokacką Warszawską.

V. W roku sprawozdawczym ukazał się tom VIII serji III *Themis Polskiej*, wydawanej jako organ Towarzystwa Prawniczego.

Tom ten zawiera treść następującą:

E. Jarra, Monumentum Ostroroga w świetle filozofji prawa.

J. Rafacz, Biecka ordynacja bartna z r. 1538.

J. Rafacz, Przymus propinacyjny w dobrach królewskich koronnych w epoce nowożytnej.

G. Agosti, Kilka uwag do „De Republica emendanda".

H. Piętka, Przedmiot i metoda socjologji prawa; Projet de loi sur le mariage.

VI. Wzorem lat ubiegłych zamierzenia Towarzystwa spotykały się z uznaniem prasy prawniczej oraz codziennej. Rada Towarzystwa składa niniejszem szczególne podziękowanie Redakcji „Gazety Sądowej Warszawskiej".

VII. Na Zjeździe prawników Państw Słowiańskich w Bratisławie Towarzystwo reprezentował Prezes Rady.

VIII. Rada Towarzystwa wyraża szczere uznanie i podziękowanie członkowi Towarzystwa p. Stanisławowi Szczepańskiemu, który, nie szczędząc czasu i trudu, okazał wydatną pomoc Towarzystwu przy ściąganiu zaległych składek i osobiście zebrał w ciągu roku sprawozdawczego 1.360 zł.

WALNE ZEBRANIE.

Kolejne XXVI Walne Zebranie Towarzystwa odbyło się dn. 30 czerwca 1933 r. pod przewodnictwem p. Stanisława Bukowieckiego. Czynności sekretarza pełnił p. T. Garbolewski.

Po uczczeniu przez powstanie pamięci zmarłych członków Towarzystwa, wysłuchano sprawozdania z działalności Towarzystwa, które w imieniu Rady złożył Prezes Rady p. K. Lutostański oraz Skarbnik p. A. Dubieński.

Na wnisek Komisji Rewizyjnej Walne Zebranie zatwierdziło sprawozdanie rachunkowe za okres sprawozdawczy, udzielając Radzie absolutorjum.

Walne Zebranie uchwaliło obniżyć na rok 1933 wysokość normalnej składki członkowskiej do zł. 20, a dla

aplikantów zawodów prawniczych i członków sekretarjatu N. T. A. do zł. 8. oraz upoważniło Radę do podwyższenia, w miarę możności, wydatków na bibljotekę i wydawnictwa — do 100%.

Do Rady zostali wybrani: pp. K. Lutostański, A. Jackowski i S. Rundstein (wszyscy ponownie), do Komisji Rewizyjnej: pp. Z. Rymowicz, S. Sieczkowski i S. Szczepański (wszyscy ponownie).

Walne Zebranie wyraziło Radzie podziękowanie za owocną działalność i Przewodniczącemu Zebrania p. S. Bukowieckiemu za prowadzenie obrad.

PRACE SEKCYJNE.

Sekcja Prawa Cywilnego.

17 marca p. Aleksander Jackowski wygłosił referat: **„O spółkach według projektu prawa o zobowiązaniach“.**

24 marca p. Stefan Buczkowski wygłosił referat na temat **„Ubezpieczenie a hipoteka“.**

28 kwietnia p. Edmund Landau wygłosił referat na temat **„Świadomość i błąd w prawie cywilnem“** (nowe projekty prawa o zobowiązaniach).

12 maja p. Szymon Stanisław Ejsenberg wygłosił rerat: **„O postępowaniu nakazowem“** (zagadnienie wymagalności protestu). **„O przerwaniu i zawieszeniu przedawnienia wekslowego“.**

Poprzednio obowiązująca na ziemiach b. zaboru rosyjskiego Ustawa postępowania cywilnego pozwalała na zaopatrywanie jedynie wekslu protestowanego klauzulą egzekucyjną, albowiem w ustawie tej, o ile chodzi o klauzulę egzekucyjną, rozstrzygają przepisy prawa formalne-

go, nie zaś materjalnego. Kodeks postępowania cywilnego nic nie mówi o konieczności protestu. Nasze postępowanie nakazowe wzorowało się na austrjackiem postępowaniu cywilnem, które w art. 557 wyraźnie odsyła rozstrzygnięcie kwestji co do konieczności protestu do prawa materjalnego. Podobnie w postępowaniu nakazowem rozwiązania zagadnienia „ważności" wekslu (art. 459 K. P. C.) szukać należy w prawie materjalnem.

W pojęciu „ważności" protest żadną miarą się niemieści; brak protestu powoduje jedynie wygaśnięcie zobowiązania pewnych dłużników wekslowych z mocy prawa wekslowego. Protest jest jedynie stwierdzeniem odmowy przyjęcia, może być jednak zastąpiony przez inny dowód. Nawet w przypadku nieprzedstawienia wekslu do zapłaty, zobowiązanie dłużnika głównego trwa. Kwestja, kiedy należy uważać dłużnika za postawionego w zwłoce, czy przez sam upływ terminu, czy też przez przedstawienie wekslu do zapłaty, wiąże się z kwestją wynagrodzenia szkód i strat, zaś zagadnienie znajduje rozwiązanie w art. 103 K. P. C. (o ile chodzi o koszty procesowe). Co do konieczności protestu wywiązała się na łamach Gazety Sądowej Warszawskiej polemika, w której p. Jakubowski wypowiada pogląd, że oparcie nakazu na domniemaniu przedstawienia jest niedopuszczalne, i dlatego wymagalny jest protest. Wolno jednak domniemanie takie dopuścić i dlatego protest przestaje być w postępowaniu nakazowem bezwzględnym wymogiem.

Przepisy o przedawnieniu wekslowem znajdują swe uzupełnienie w prawie powszechnem. Pogląd reprezentowany przez pewien kierunek w doktrynie głosi, że nowe przedawnienie poczyna biec odrazu po przerwie. Właściwie rzecz biorąc, nowe przedawnienie poczyna biec od chwili ustania przyczyny, powodującej przerwę przedawnienia. Przedawnienie zostaje cywilnie przerwane przez skargę sądową. W trakcie procesu przedawnienie nie biegnie. Podobnie przyczyną przerwania przedawnienia jest nakaz lub zajęcie. O ile chodzi o nakaz,

należy pamiętać, że wezwanie nie przerywa przedawnienia (Marcadé nazywa wezwanie „fałszywym alarmem", wierzyciel nie przedstawia tytułu). Przyczyną bezskuteczności przerwania przedawnienia jest 1) cofnięcie pozwu, 2) upadek instancji, 3) odrzucenie pozwu i 4) uznanie dłużnika. Na gruncie prawa niemieckiego przedawnienie przerwane jest przez uznanie. Są teoretycy, którzy są zdania, że w prawie wekslowem uznanie nie przerywa przedawnienia, gdyż to mogłoby stać się powodem różnych nadużyć.

W polskiem prawie wekslowem art. 71 wyczerpująco określa wypadki przerwania przedawnienia Jako punkt pierwszy artykuł ten przytacza wytoczenie skargi. Tu należy omówić kwestję nienależytego prowadzenia procesu. Gdy postępowanie jest zawieszone i przez okres trzech lat wierzyciel nie podejmował kroków procesowych, postępowanie zostaje z urzędu umorzone. Przez nienależyte prowadzenie procesu należy rozumieć wyraźne niedbalstwo wierzyciela, powodującego niejako zastój w procesie. Takie niedbalstwo powoduje to, że przedawnienie poczyna biec na nowo. Drugą przyczyną przerwania przedawnienia jest zgłoszenie roszczenia wekslowego w postępowaniu układowem lub upadłościowem. Trzecią przyczyną przerywającą przedawnienie jest oznajmienie sporu lub przypozwanie ze strony pozwanego. Czwartą wreszcie przyczyną jest uznanie.

Przy solidarności cywilnej przerwa przedawnienia w stosunku do jednego dłużnika solidarnego powoduje przerwę przedawnienia w stosunku do drugiego solidarnego dłużnika. W prawie wekslowem solidarność posiada odmienny charakter, a przeto przerwa przedawnienia nie zawsze dotyczy wszystkich dłużników. Gdy jest dwóch wystawców, solidarność ich zobowiązania ma charakter solidarności cywilnej i przerwa przedawnienia w stosunku do jednego dłużnika przerywa przedawnienie także w stosunku do drugiego wystawcy. Na czyją rzecz

zachodzi przerwa? Na rzecz wierzyciela. Skutki solidarności są te same, co u dłużników.

W materji **zawieszenia przedawnienia** prawo niemieckie odsyła nas do prawa powszechnego. Nasze prawo wekslowe nie zna instytucji zawieszenia, lecz i u nas występuje zawieszenie w przypadku zachodzącej przeszkody, wywołanej siłą wyższą. Przeszkoda w czasie jest nieokreślona. Prawo wekslowe słusznie nie przewiduje instytucji zaweszenia. Kwestję tę należy pozostawić unormowanu rzez przepisy moratoryjne, (lex specialis). Unormowania wymaga instytucja przerwania przedawnienia przez zgłoszenie roszczenia w postępowaniu upadłościowem. Słusznym byłby przepis, przewidujący, iż nowe przedawnienie poczyna biec od chwili ukończenia postępowania upadłościowego. O ile chodzi o instytucję „uznania piśmiennego roszczenia wekslowego", to wprawdzie niektórzy wypowiadają pogląd, iż instytucja ta może spowodować przewlekanie procesu, może nawet zachodzić fikcyjne uznanie, jednak, z drugiej strony, instytucja ta mogłaby przyczynić się do zaoszczędzenia kosztów procesu.

19 maja p. Michał Kornhauser wygłosił referat na temat **„Wznowienie postępowania według kodeksu postępowania cywilnego"**.

26 maja p. Wacław Miszewski wygłosił referat na temat **„Spółuczestnictwo w procesie cywilnym"**.

Podobnie, jak w stosunkach cywilnych umownych, może występować kilku spółuczestników z każdej strony, tak i w procesie cywilnym zdarza się, że w jednej sprawie bierze udział kilka osób z jednej strony lub po obu stronach. Spółuczestnictwo znane było już w procesie starożytnym w Rzymie, gdzie nosiło nazwę „litis consortium".

Spółuczestnictwo procesowe znały ustawy b. państw zaborczych, w szczególności najbardziej rozwinięte normy zawierała austryjacka ustawa proceduralna z 1898 r. Polski Kodeks Postępowania Cywilnego wykorzystał

w tym kierunku wzór zawarty w ustawie austrjackiej oraz najnowszą doktrynę.

Istota spółuczestnictwa w procesie polega na tem, że w jednej sprawie występuje kilka osób bądź po stronie powodowej (spółuczestnictwo aktywne), bądź po stronie pozwanej (spółuczestnictwo passywne), bądź wreszcie po obu stronach (spółuczestnictwo mieszane). Spółuczestnictwo jest wyrazem subjektywnego połączenia kilku powództw w jednym procesie, w odróżnieniu od objektywnego. Stanowi ono połączenie faktyczne kilku procesów. Jest to rezultatem stosunków prawnych między stronami oraz ekonomji procesu. Odróżniamy spółuczestnictwo materjalne (art. 69 p. 1 KPC) i formalne (art. 69 p. 2 KPC). Niemcy zwą spółuczestnictwo materjalne właściwem, formalne niewłaściwem. Spółuczestnictwo materjalne zjawia się, gdy uczestnicy są związani wspólnemi prawami lub obowiązkami, albo, gdy ich prawa lub obowiązki opierają się na tej samej podstawie faktycznej i prawnej, np. kilku współwłaścicieli występuje o unieważnienie aktu kupna, na mocy którego nabyli wspólną nieruchomość; kilka osób jest pozwanych o wydanie rzeczy, znajdującej się w ich wspólnem posiadaniu; kilka osób jest pozwanych o zapłatę sumy, którą zobowiązali się uiścić łącznie. Formalne spółuczestnictwo wynika ze sztucznego połączenia kilku powództw w jednym procesie. Wystarczy, jeśli roszczenia lub zobowiązania jednego rodzaju są oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej (art. 69 p. 2 KPC) np. towarzystwo ubezpieczeń skarży w jednym pozwie kilku ubezpieczonych o zapłatę premji. Warunkiem spółuczestnictwa formalnego jest, aby została zachowana właściwość miejscowa w stosunku do każdego z pozwanych zosobna, a nadto nie może być naruszona zasada właściwości rzeczowej ze względu na ogólną wartość dochodzonych roszczeń. Nie można w tym wypadku korzystać z postanowień art. 45 KPC, natomiast wolno się oprzeć na art. 52 KPC, jeżeli wszyscy pozwani zgodzili się na piśmie co do poddania sporu określonemu sądowi pierwszej instan-

cji. Wymagana jest również dla wszystkich współuczestników wspólna właściwość podmiotowa np. Skarb Państwa nie może być spółpozwanym przed sądem grodzkim na terenie b. zaboru rosyjskiego w ciągu 5 lat od czasu wejścia w życie Kodeksu Postępowania Cywilnego. W stosunku do wszystkich uczestników może być stosowany tylko jeden tryb procesowy, np. nakazowy. Jeżeli te warunki nie zostały zachowane, sąd odrzuci pozew. Rozróżniamy spółuczestnictwo jednolite i niejednolite. Spółuczestnictwo formalne jest zawsze niejednolite. Aby spółuczestnictwo było jednolite, rozstrzygnięcie sądu musi być niepodzielne dla wszystkich uczestników (art. 70 § 2 KPC) np. w sprawie o rozgraniczenie; w sprawie o służebność, dochodzoną przez kilku wspówłaścicieli nieruchomości. Zobowiązania łączne pro rata parte są niejednolite, ale, gdy będzie szło o ważność tego zobowiązania, jako opartego na przyczynie niemoralnej, będziemy mieli do czynienia ze spółuczestnictwem jednolitem.

Spółuczestnictwo może być dowolne i konieczne. Spółuczestnictwo formalne jest zawsze dowolne. Spółuczestnictwo materjalne jednolite jest konieczne, ale tylko po stronie pozwanych. Po stronie powodów spółuczestnictwo jednolite jest dowolne. Każdy dba tylko o o swoje prawa. Zasadę tę uznał Sąd Najwyższy w wyroku Nr. 150/31. W razie niezapozwania wszystkich zobowiązanych przy spółuczestnictwie jednolitem, pozwanym przysługuje zarzut „exceptio litis plurium consortium", co może spowodować odrzucenie pozwu. Aby zapobiec odrzuceniu pozwu, możnaby skorzystać z art. 211 KPC, t. j. zapozwać pozostałe osoby — nie będzie to stanowić zmiany pozwanego. Kodeks Postępowania Cywilnego przewiduje w pewnych razach spółuczestnictwo np. art. 72, 567 § 3 i inne. Spółuczestnictwo może wystąpić dopiero w toku procesu np. w razie śmierci strony wstępują na jej miejsce spadkobiercy; w razie zbycia przedmiotu sporu bez zgody strony przeciwnej i w wypadku przewidzianym przez art. 78 KPC.

Przy spółuczestnictwie niejednolitem, jeśli jedni pozwani się stawili, inni — nie, w takim razie w stosunku do nieobecnych wyrok będzie zaoczny. Natomiast przy spółuczestnictwie jednolitem wyrok zaoczny zapaść w podobnym wypadku nie może. Przy spółuczestnictwie niejednolitem każdy uczestnik sporu działa w imieniu własnem. Przeciwnie w spółuczestnictwie jednolitem, czynności jednych uczestników są skuteczne wobec pozostałych, jak np. zgłoszenie ekscepcji, powołanie dowodu, wniesienie środka odwoławczego i t. d. Zaskarżenie wyroku przez jednego spółuczestnika przenosi sprawę całą do wyższej instancji. Wyrok drugiej instancji obejmie wszystkich uczestników sporu. To samo dotyczy sprzeciwu i skargi o wznowienie. Jednakże akty dyspozycyjne dla osągnięcia skutków procesowych wymagają zgody wszystkich spółuczestników. Do takich należą: ugoda, uznanie, zrzeczenie się (art. 70 §2). Mimo zrzeczenia się lub ugody ze strony jednego ze spółuczestników, wyrok będzie wydany i nie można stosować w przypadku art. 375 PKC. Ugoda lub zrzeczenie poszczególnych spółuczestników mogą jednak mieć znaczenie w sferze prawa materjalnego np. jeden ze współwłaścicieli nieruchomości uznał służebność; jeśli później stanie się sam właścicielem całej nieruchomości, uznanie będzie go wiązać. W procesie jednak stosuje się inne zasady: mimo zrzeczenia się apelacji przez jednego spółuczestnika, Sąd II instancji będzie musiał rozpoznać apelację, wniesioną przez drugiego, i wyrok drugiej instancji będzie obowiązywał wszystkich spółuczestników w ich stosunkach z przeciwnikiem. W doktrynie proponowano, aby dla uczestnika, rezygnującego z odwołania, miał moc obowiązującą wyrok pierwszej instancji.

Kwestję kosztów procesu przy spółuczestnictwie regulują postanowienia art. 107 i 108 KPC.

26 października i 14 grudnia p. Aleksander Jackowski wygłosił referat p. t. **„Nowy Kodeks handlowy"**.

15 grudnia p. Józef Siemieński wygłosił referat p. t. **„Podział władz w dawnej Polsce"**.

BIBLJOTEKA.

W roku sprawozdawczym Komisja Bibljoteczna kontynuowała podjęte w roku poprzednim prace nad usunięciem braków w funkcjonowaniu i stanie Bibljoteki, wymienionych w sprawozdaniu Komisji Bibljotecznej z roku poprzedniego, a w szczególności:

1) nad opracowaniem regulaminu Bibljoteki,

2) nad ulepszeniem kontroli wypożyczanych książek,

3) nad odpowiedniem rozmieszczeniem książek i wydawnictw perjodycznych, a zwłaszcza nad rozmieszczeniem książek i wydawnictw perjodycznych, złożonych narazie, wskutek przepełnienia szaf i półek, w paczkach,

4) nad oprawą książek i wydawnictw perjodycznych,

5) nad usunięciem luk w księdze inwentarzowej i katalogach.

Regulamin Bibljoteki został opracowany i po zatwierdzeniu przez Radę, wprowadzony w życie. Ulepszenie kontroli wypożyczanych książek zostało osiągnięte przez wprowadzenie nowego systemu kontroli (przy pomocy rewersów i t. zw. kart czytelników), zaleconego przez Poradnię Bibljoteczną Warszawskiego Koła Związku Bibljotekarzy Polskich.

Kwestja należytego rozmieszczenia książek i wydawnictw perjodycznych mogła być rozwiązana tylko przez zakup nowych półek, co też zostało uskutecznione.

Oprawa książek i wydatwnictw perjodycznych była wykonywana zgodnie z planem tych prac, przedstawionym w sprawozdaniu Komisji Bibljotecznej za r. 1932 i odpowiednio do wysokości przyznanych przez Radę kredytów.

Rozpoczęto prace nad usunięciem luk w księdze inwentarzowej i w katalogach oraz przystąpiono do sporządzania spisu dubletów.

Czasopisma

otrzymywane w 1933 roku.

1. Dzennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości.
3. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu.
4. Gazeta Administracji i Policji Państwowej.
5. Gazeta Sądowa Warszawska.
6. Głos Sądownictwa.
7. Monitor Polski.
8. Miesięcznik Prawa Handlowego i Wekslowego.
9. Nowy proces cywilny.
10. Notarjat i Hipoteka.
11. Orzecznictwo Sądów Najwyższych w sprawach podatkowych i administracyjnych.
12. Orzecznictwo Sądów Polskich.
13. Palestra.
14. Prawo.
15. Przegląd prawa i admnistracji.
16. Przegląd notarjalny.
17. Przewodnik ubezpieczeniowy.
18. Ruch prawniczy, ekonomiczny i socjologiczny.

19. Sejm — sprawozdania.
20. Sejm — druki.
21. Senat — sprawozdania.
22. Senat — druki.
23. Themis Polska.
24. Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego izby karnej.
25. Życie urzędnicze.
26. Annales de droit commercial.
27. Appendice au recueil Dalloz.
28. Annuaire de législation française.
29. Archives de philosophie du droit et de sociologie juridique.
30. Bibliographie — Dalloz.
31. Bulletin du Ministère du Travail et de la prévoyance sociale.
32. Bulletin meusuel de la Societé de législation comparée.
33. Deutsche Juristen Zeitung.
34. Recueil hebdomaire de Jurisprudence — Dalloz.
35. Recueil periodique et critique — Dalloz.
36. Revue de droit international privé.
37. Revue du droit public.
38. Revue trimestrielle de droit civil.
39. Zeitschrift für ausländsches und internationales Privatrecht.
40. Les livres du mois. Tables mensuelles.

Z bibljoteki korzystało osób — 44.

Wypożyczono dzieł — 42.

" pism — 65.

Dary w książkach otrzymano od pp.: Aleksandra Dubieńskiego, Tadeusza Garbolewskiego, Rudolfa Langroda, Bernardowej Maliniakowej, Szymona Rundsteina,

Zygmunta Rymowicza, Adama Szczygielskiego, Włodzimierzowej Wyganowskiej, Marjana Zbrowskiego, Pełnomocnika Ogólno-Związkowego Stowarzyszenia Kulturalnej Łączności z Zagranicą w Polsce.

Od p. Janiny Sztarkman otrzymano w darze szafę z książkami.

W chwili obecnej Bibljoteka posiada 3.801 dzieł skatalogowanych.

OGÓLNE ZESTAWIENIE DOCHODÓW I WYDATKÓW

za 1933 r.

DOCHODY	Zł.	gr.	WYDATKI	Zł.	gr.
Składki członkowskie	7.795	—	Lokal	3.835	66
Odsetki od sumy hipotecznej (zapis ś. p. Henryka Janowskiego)	3.412	50	Wydatki biurowe	1.216	81
			Koszty inkasa	610	80
			Pensje	2.263	22
Odsetki od wkładów czek. w P. K. O.	31	24	Ubezpieczenia	37	05
			Bibljoteka	1.100	95
Rada Adwokacka za najem lokalu na seminarjum aplikantów adw.	1.557	50	Składki członkowskie w pokrewnych instytucjach	100	—
			Różne	333	45
Razem:	12.796	24	Razem:	9.497	94
			Nadwyżka	3.298	30

STAN RACHUNKÓW
z dniem 31 grudnia 1933 r.

NAZWA RACHUNKU	Obroty				Salda			
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
Kasa	7055	18	6502	05	553	13		
P. K. O.	10558	37	1536	06	9022	31		
Sprzęty	160	79			160	79		
Suma hipoteczna (zapis ś. p. Henryka Janowskiego)	52500	—			52500	—		
Bibljoteka	3897	96			3897	96		
Sumy przechodnie . .	1557	50	3736	35	1557	50	3736	35
Wydatki biurowe . . .	1216	81			1216	81		
Lokal	3835	66			3835	66		
Pensje	2263	22			2263	22		
Ubezpieczenia	37	05			37	05		
Różne wydatki	308	70			308	70		
Składki			7795	—			7795	—
Inkaso składek	610	80			610	80		
Odsetki od sumy hipot.			3412	50			3412	50
Odsetki od wkładów czekowych w P. K. O. .			31	24			31	24
Składki członków w pokrewnych instytucjach	100	—			100	—		
Dochód z najmu lokalu .			1557	50			1557	50
Środki finansowe T-wa .			59531	34			59531	34
	84102	04	84102	04	76063	93	76063	93

BILANS

za rok 1933.

AKTYWA	Zł.	gr.	PASYWA	Zł.	gr.
Kasa.........	553	13	Środki finansowe Towarzystwa...	63.955	34
P. K. O........	9.022	31	Sumy przechodnie.	3.736	35
Suma hipoteczna..	52.500	—			
Bibljoteka......	3.897	96			
Sprzęty........	160	79			
Sumy przechodnie.	1.557	50			
	67.691	69		67.691	69

PROJEKT BUDŻETU NA ROK 1934

Dochody		Zł.
Saldo kasowe		553.13
Saldo w P. K. O.	9.022.31	
mniej różnica sum przechodnich	2.178.85	6.843.46
Składki członkowskie		5.000.—
Odsetki od sumy hipotecznej (zapis ś. p. Henryka Janowskiego)		3.150.—
Rada Adwokacka za najem lokalu na seminarjum aplikantów adwokackich ...		1.557.50
Różne		100.—
Razem		17.204.09

Wydatki	
Lokal	4.300.—
Wydatki biurowe	1.000.—
Koszty inkasa	500.—
Pensje (sekretarjat, rachunkowość, woźny) ..	2.300.—
Ubezpieczenie	70.—
Bibljoteka	3.500.—
Wydawnictwa	2.000.—
Składki członk. w pokrewnych instytucjach .	200.—
Różne	500.—
Razem	14.370.—

SKŁAD OSOBOWY.

Rada:

P r e z e s — Karol Lutostański.
W i c e - P r e z e s — Szymon Rundstein.
S e k r e t a r z — Zygmunt Blenau.
S k a r b n i k — Aleksander Dubieński.
C z ł o n k o w i e — Jan Sunderland (zastępca sekretarza), Michał Waśkowski, Aleksander Jackowski.

Komisja Rewizyjna:

Zygmunt Rymowicz, Stefan Sieczkowski, Stanisław Szczepański.

Prezydjum Sekcji Prawa Cywilnego:

P r e z e s — Jan Namitkiewicz
W i c e - P r e z e s — Roman Kuratowski.
S e k r e t a r z — Jan Tatarkiewicz.
Z a s t ę p c a s e k r e t a r z a — Janusz Tomorowicz.

Prezydjum Sekcji Prawa Karnego:

P r e z e s — Wacław Makowski.
W i c e - P r e z e s — Mieczysław Ettinger.
S e k r e t a r z — Michał Skoczyński.
Z a s t ę p c a S e k r e t a r z a — Wacław Tyrchowski.

Prezydjum Sekcji
Prawa Państwowego i Administracyjnego:

P r e z e s — Stefan Urbanowicz.
S e k r e t a r z — Wacław Czapiński.
Z a s t ę p c a S e k r e t a r z a — Witold Chwalewik.

Prezydjum Sekcji Historji Prawa Polskiego:

Prezes — Józef Siemieński.
Wice-Prezes — Leon Babiński.
Sekretarz — Adam Stebelski.
Zastępca Sekretarza — Stanisław Groniowski.

Prezydjum Sekcji Ekonomiczno-Społecznej (ekonomicznej i prawa skarbowego):

Prezes — Stefan Dziewulski.
Wice-Prezes — Janusz Machnicki.
Sekretaz — Wacław Babiński.
Zastępca Sekretarza — Mieczysław Fryde.

Komisja Bibljoteczna:

Przewodniczący — Michał Waśkowski.
Sekretarz — Stefan Łuszczkiewicz.
Członkowie — Szymon Rundstein, Leon Babiński.

Członkowie Towarzystwa:

Na początku 1933 r. Towarzystwo liczyło 568 członków. Przyjęto 5 osób, wykreślono 19, zmarło 6, a mianowicie: Maurycy Endelman, Teodor Bojanowicz, Antoni Macierakowski, Jan Nowicki, Alfons Parczewski, Kazimierz Sterling.

Sprawozdania Oddziałów:

Do chwili oddania do druku niniejszego sprawozdania, oddziały Towarzystwa, istniejące w Kaliszu, Kielcach, Łodzi oraz w Sosnowcu, sprawozdań ze swej działalności nie nadesłały.